
Zpovědi přes respirátor: medicí z LFP UK

Zpovědi přes respirátor: medicí z LFP UK

Studentky a studenti lékařských fakult a fakult zdravotnických studií napříč Českou republikou od prvních dnů koronavirové epidemie aktivně pomáhají zdravotnickým zařízením. Ze dne na den se ocitli na neplánované, o to však realističtější praxi. Redakce *iForum* chce své čtenáře seznámit s konkrétními příběhy některých z nich. David, Kamil, Nikola a Simona jsou studenty **Lékařské fakulty v Plzni Univerzity Karlovy**.

David Richtr, 4.

ročník: Po rozhodnutí vlády uzavřít školy jsem se rozhodl zapojit do práce v nemocnici. Momentálně zastávám pozici „nelékaře“ na jednotce intenzivní péče KAPIM (Klinika anesteziologie, perioperační a intenzivní medicíny) v Masarykově Nemocnici v Ústí nad Labem. Stal jsem se v podstatě sestrou – zajišťuji monitoraci fyziologických funkcí pacienta, připravuji a aplikuji infuze, aplikuji léky. Vzhledem k tomu, že se „moje“ JIP specializuje na neurointenzivní péči, je mou úlohou taktéž důkladná monitorace vědomí a neurologických funkcí pacienta obecně. Momentální stav je však takový, že se na „jipce“ nachází mix různých pacientů, takže se zde neuro specializace trochu vytrácí. Práci na klinice v současné situaci beru jako jedinou a jedinečnou možnost, jak proniknout do praktické každodenní medicíny a zároveň se po letech nekonečné teorie naučit praktické dovednosti.

Kamil

Zábranský, 6. ročník: I já jsem se rozhodl přiložit ruku k dílu, a upřednostnit tak pomoc v nemocničním zařízení před pohodou a teplem domácího vězení. Pro svou dobrovolnickou činnost jsem si vybral „domácí hřiště“ v Domažlicích. Původně se mnou bylo počítáno pouze u odebírání vzorků, proto jsem náležitě „zarouškován“ nejdříve vyrazil na školení na infekční kliniku FN Plzeň. Z důvodu překotného růstu počtu nakažených v okrese se holding Nemocnice Plzeňského kraje rozhodl u nás v nemocnici zřídit COVID-19 lůžkové oddělení. Nastal boj s časem, jednotku bylo třeba zřídit během pár dní. Tak se ze mne na krátký čas stal i IT specialista, stěhovák, odborník na logistiku, uklízeč, popelář, ale také lokální bavič, který má za úkol v hektické době ulevit od všudypřítomného stresu a nevalné nálady. Člověk také musí denně prokazovat svoji flexibilitu, protože všechno je tu jako v Kocourkově: pořád se

něco mění a složitý úřednický aparát tomu na jednoduchosti opravdu nepřidává. Všichni se učíme v běhu. Venkovní odběrové místo funguje i o víkendech a bez ohledu na počasí, práci nám zpřijemňují členové sboru městské policie.

Kromě toho jsem jako „místňák“ dostal za úkol komunikaci mezi dobrovolníky a Domažlickou nemocnicí, sloužím jako jakási spojka a koordinátor služeb. Snažíme se obsazovat tři posty: odběrové místo, COVID-19 lůžkové oddělení a triage v atriu nemocnice. Není to úplně lehké, některá oddělení a zaměstnanci průběžně přicházejí do kontaktu s pozitivními pacienty, a tak dochází ke ztrátám na straně zdravotníků. A tím se personální nedostatek ještě více prohlubuje. Myslím, že pro nepolíbeného medika čtvrtých až šestých ročníků jde o dobrou přípravu. Hlavně je to konečně změna oproti věčnému zahřívání židlí během let studií. Za zcela kruciólní v dnešní době nejen pro medika/budoucího lékaře považuji dostatečně rozsáhlý adresář kontaktů a známých, a ten se může během takové výpomoci v nemocnici během nouzového stavu významně rozšířit.

Nikola

Malátová, 3. ročník: Vypomáhám na Klinice zobrazovacích metod ve Fakultní nemocnici v Plzni, kde na výpočetní tomografii (CT) pracujeme jak se suspektními, tak již prokázanými pacienty s COVIDEM-19. Toto vyšetření zavedl pan prof. Jiří Ferda z Plzeňské fakultní nemocnice; pomocí studií z Číny se zjistilo, že jsou změny na CT plic vidět ještě před výsledky PCR, které pak diagnózu následně vyloučí nebo potvrdí. Jelikož jde vlastně o práci v první linii, nosíme po celou dobu ochranný oblek. Vyšetření zajišťují dva lidé: jeden člověk, radiologický asistent, ovládá CT, druhý radiologický asistent pracuje s pacientem, a tím můžeme být právě my - medicí. Jako dobrovolníci chodíme především na noční směny, kdy nahrazujeme radiologického asistenta, který by musel celou noc zůstat v nemocnici, přestože by měl mít pouze tzv. příslužbu. Protože jsme tu my, může přijít pouze v případě závažnějšího stavu pacienta, kdy se jako reálná jeví nutnost jeho přítomnosti na sále. Co mi tahle zkušenost dává? Hlavně reálný obraz, jak vypadá krizová situace v nemocnici.

Simona

Schönknechtová, 5. ročník: Když jsme se rozhlíželi, kde bychom mohli přiložit ruku k dílu, byla v Domažlické nemocnici po dobrovolnících z 5. a 6. ročníků medicíny velká sháňka. Se spolužáky jsme byli přiděleni na tři stanoviště: triage, odběrové místo a krizové oddělení.

Triage neboli rozřazování pacientů je práce u hlavního vchodu do nemocnice. Vybaveni teploměry, ochrannými pomůckami a rychlými instrukcemi každému příchozímu do nemocnice změříte teplotu a vyptáte se na přítomnost příznaků, jako je suchý kašel, nevolnost, únava nebo ztráta chuti a čichu. Na některé nečekané situace, do kterých jsem se dostala, už asi nikdy nezapomenu. Třeba na resuscitaci pacienta se srdečním selháním, kterého jsme vytáhli celého promodralého z auta přímo u vchodu do nemocnice.

Odběrové místo se nachází hned vedle nemocnice. Zajíždí se do něj autem, jde o tzv. systém drive-in, který minimalizuje kontakt s pacientem. Výtěr z nosu opravdu není nic složitého, už po prvním odběru se vše naučíte sami. Na každého pacienta máte asi 3 minuty, jeden z dvojice provádí výtěr, druhý zapisuje a ukládá vzorky.

Krizové oddělení bylo v Domažlické nemocnici zřízeno během našeho pobytu. Jedná se o lůžkové oddělení speciálně připravené pro pobyt pacientů s podezřením na onemocnění COVID-19, přičemž potvrzené případy jsou překládány na

infekční oddělení ve FN Plzeň. Naše práce spočívá v ošetřování pacientů, třídění a dávkování léků a infuzí, dezinfekci oddělení. Víceméně zde zastáváme práci sanitářů a sester. Skafandry, štíty a respirátory jsou samozřejmostí. Pacientů zde sice zatím není mnoho, ale u některých se nakonec nákaza koronavirem potvrdila. Přestože jednotlivé úkony, které zde provádíme, patří do těch nejzákladnějších vůbec, není to opravdu lehká práce, zvláště na oddělení COVID-19. Musíte si neustále dávat pozor, na co saháte, co je dezinfikované a co pravděpodobně infekční. Navlečení v ochranných oblecích se nemůžete napít, najíst ani dojít si na záchod. Přestávky jsou nejdříve po čtyřech hodinách. Respirátory vás tlačí na nose a za ušima. V ochranných brýlích a štítech máte zhoršenou orientaci v prostoru a je v nich špatně slyšet. Pro mě i ostatní dobrovolníky jde o ohromnou zkušenost a možnost, jak se maximálně zapojit a pomoci v této těžké době.